

že po rozumu Šu 104 j. n. strany soudu tomu ani výslovným ujednáním podrobiti se nemohly. Když tedy krajský soud rozepři tuto projednal a rozhodl, je v tom zmatek po rozumu Šu 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo proto rozsudek i s předchozím řízením z úřední moci v sezení neveřejném zrušiti (§§ 43—104 j. n. 470, 471, 473 a 477, 478, 494 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu jest v podstatě správný, neboť žalobkyně domáhá se náhrady škody proto, že jí žalovaný jako pronajímatel obchodní místnosti ve svém domě znemožnil další její užívání. Jde tedy zřejmě o rozepři, tkvící ve smluvním poměru nájemním, při čemž je nerozhodno, že žalobkyně na odůvodnění svého náhradního nároku tvrdí a vinu žalovaného v tom shledává, že svolení k výpovědi na soudě vylákal nepravdivým přednesem, že obchodní místnosti pronajaté žalobkyni nutně potřebuje pro sebe.

Čís. 3557.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Předpis Šu 37 náhr. zák. vztahuje se zásadně pouze na majetek státní, zábořem nenabytý; tedy buď již z původu státní, anebo sice teprve za platnosti zábořového zákona nabytý, avšak nezabraný nebo sice zabraný, ale k jinému účelu než k přidělu půdy nabytý.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R I 102/24.)

Do výpovědi Státního pozemkového úřadu dané pachtýřce dvora S., stěžovala si pachtýřka dovozujíc, že dvůr S. jest vyloučen ze záboru. **R e k u r s n í s o u d** stížnosti nevyhověl, **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y.

Stěžovatelka přehlíží, že sama v stížnosti k rekursnímu soudu, na niž se i v dovolací stížnosti odvolává, tvrdí, že Státní pozemkový úřad půdu 1414 ha, v níž zahrnut i dvůr S., o nějž jde, a která mu byla bezplatně kupujícími odevzdána, již také přidělil, a že ji tedy, jak stížnost úřední zprávou Státního pozemkového úřadu v novinách uveřejněnou sama doložila, nabyl pro přiděl, takže se § 37 náhr. zák. pak vůbec na ni nevztahuje. Neboť když půda byla zabrána a Státní pozemkový úřad nabyl ji pro přiděl oboustrannou dohodou s majitelem, na místo aby mu ji odňal jednostranným právním aktem, k němuž ho zákon opravňuje, jde o postup ve smyslu zákona zábořového a přidělového, kdežto § 37 n. n. zák. náhr. vztahuje se jen na majetek státní, zábořem nenabytý, tedy buď již z původu státní, anebo sice teprve za platnosti zábořového zákona nabytý, avšak nezabraný, nebo sice zabraný ale k jinému

účelu, než k přidělu nabytý. Kdyby stanovisko stěžovatelky mělo býti správným, nemohlo by vůbec k přidělu zabraného majetku dojít, protože by se každý vypovězený hospodář mohl stejným právem odvolávat na to, že nyní nabyt půdy té stát, an ji Státní pozemkový úřad převzal, tím však, že půda ta ze záboru vystoupila, an zábor proti státu nepůsobí. To však jsou důsledky mařící účel agrární reformy a jest nehorázností i pouhé pomýšlení, že by zákon takto sama sebe byl desavouovati chtěl. Doložiti jen dlužno, že i majetek, státu bez náhrady připadlý, o němž v Šu 37 náhr. zák. vzhledem k Šu 9 záb. zák., ovšem později mírovými smlouvami v tom ohledu změněnému, jest řeč, patří pravidelně k majetku již před vydáním záborového zákona státem nabytému, ježto dle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 354 sb. z. a n. nabytí to datuje dnem 28. října 1918 (§ 7).

Čís. 3558.

Žaloba na vrácení přeplatku nájemného není věcí nájemní ve smyslu Šu 49 čís. 5 j. n.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, R I 106/24.)

Žalobu na vrácení přeplatku nájemného 7718 Kč 75 h zadal žalobce na sborovém soudě prvé stolice, jenž řízení přerušil, aby si vyžádal rozhodnutí příslušného okresního soudu o přiměřenosti zvýšeného nájemného. K rekursu žalovaných zrušil **r e k u r s n í s o u d** napadené usnesení i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost soudu máje za to, že tu jde o spor z nájemní smlouvy ve smyslu Šu 49 čís. 5 j. n.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu s poukazem, by, nehledě k použitému zrušovacímu důvodu, znovu o rekursu rozhodl.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud nesdílí právního názoru rekursního soudu, že zde jde o spor z nájemní smlouvy ve smyslu čís. 5 Šu 49 j. n. Žaloba byla ovšem podána za nájemního poměru, než žalobním důvodem není nájemní smlouva stran, nýbrž skutečnost, tvrzená žalobkyní, že nájemné přeplatila o 7718 Kč 75 h. Se stanoviska žalobkyně tato částka není nájemným a právním důvodem, ze kterého tento nárok uplatňuje vůči žalovaným, není nájemní smlouva, nýbrž okolnost, že žalovaní obdrželi prý od žalobkyně po dobu od 1. dubna 1920 do 30. června 1923 o 7718 Kč 75 h více, než jim jako nájemné příslušelo, a ustanovení Šu 1431 obč. zák. Neprávem proto rekursní soud zrušil usnesení prvního soudce a předcházející řízení jako zmatečná s poukazem na domnělou, výlučnou příslušnost okresního soudu. Krajský soud, jehož žalobkyně se dovolává, jest příslušným ve smyslu Šu 50 j. n., jelikož hodnota sporného předmětu převyšuje 5000 Kč.